

בש"פ 5483/14 - פלוני נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

בש"פ 5483/14

לפני: כבוד השופט ד' ברק-ארז

העורר: פלוני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד מיום 30.7.2014 במ"ת 7616-05-14 שניתנה על-ידי כבוד השופטת ק' רג'יניאנו

תאריך הישיבה: כ"ח באב התשע"ד (24.08.14)

בשם העורר: עו"ד איגור יוטקין
בשם המשיבה: עו"ד קרן רוט

החלטה

1. בפני ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד מיום 30.7.2014 (מ"ת 7616-05-14, השופטת ק' רג'יניאנו). בהחלטתו הורה בית המשפט המחוזי על מעצרו של העורר עד תום ההליכים המשפטיים נגדו.

כתב האישום והליכים קודמים

2. נגד העורר הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של אינוס בנסיבות מחמירות (לפי סעיף 345(ב)(1) לחוק

העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין)), איומים (לפי סעיף 192 לחוק העונשין) ותקיפת שוטר בנסיבות מחמירות (לפי סעיף 274(1) לחוק העונשין). לפי כתב האישום, בשעות הבוקר של יום 15.4.2014 הבחין העורר בקטינה, ילידת שנת 2005 (להלן: המתלוננת), מטיילת עם כלבה ברחוב ראשי ברעננה. העורר עקב אחרי המתלוננת עד לכניסה לבניין שבו היא מתגוררת. בשלב זה, שאל העורר את המתלוננת אם היא רוצה לבוא איתו לביתו. משנענה בשלילה, העורר אחז בה בכוח ודחף אותה לעבר גרם המדרגות בבניין (כך שגרם להמטומות במרפקיה). בעוד המתלוננת שרועה על גבי המדרגות, העורר ריתק אותה, הפשיל את תחתוניה, ליקק את איבר מינה והחדיר את אצבעו בכוח אליו. המתלוננת ביקשה מהעורר שיניח לה, אולם זה איים עליה כי אם תצעק או תספר למישהו על מעשיו הוא יפגע בה. לאחר מכן, העורר חזר על מעשיו, עד שלבסוף הרפה מאחיזתו במתלוננת והיא נמלטה לביתה. בהמשכו של אותו יום העורר נעצר והובא לתחנת המשטרה. בהימצאו במקום התלונן העורר על כך שהאזיקים שהושמו על ידיו לוחצים, אך כשאחד השוטרים שחרר את אחת מידי מן האזיקים, העורר דחף אותו והטיח את ראשו בארון.

3. בד בבד עם הגשת כתב האישום, עתרה המדינה להורות על מעצרו של העורר עד תום ההליכים נגדו. מנגד, טען העורר כי אינו האדם שביצע את המעשים המתוארים בכתב האישום, ומכל מקום ביקש לשחררו לחלופת מעצר.

4. ביום 24.6.2014 קבע בית המשפט המחוזי (השופטת ש' בן-שלמה) כי מתקיימות ראיות לכאורה שיש בהן פוטנציאל להוכחת אשמתו של העורר. בהמשך לכך, הורה בית המשפט המחוזי על המשך מעצרו של העורר וכן על הכנת תסקיר מעצר בעניינו לצורך בחינתה של חלופת מעצר.

5. את החלטתו בדבר קיומן של ראיות לכאורה ביסס בית המשפט המחוזי על הראיות הבאות: שרידי דנ"א שנמצאו על גופה של המתלוננת ושלפי חוות דעת מומחה קיימת תמיכה סטטיסטית בכך שיש לייחסם לעורר; תיאור התוקף כפי שעלה מחקירת המתלוננת (אשר לגביו נקבע כי תאם לכאורה את מראהו החיצוני של העורר כפי שצולם לאחר תפיסתו); זיהוי של העורר על-ידי המתלוננת במסדר תמונות; צילומים במצלמת אבטחה של בנק אשר בהם נראה אדם הולך בסמיכות מקום וזמן למתלוננת לפני מועד האירוע, צילומים שלא כוללים את פניו אך כוללים דמות שלה מראה כללי דומה לזה של העורר; שקריו של העורר והתנהגותו במשטרה - כמפורט להלן.

6. שרידי הדנ"א וחוות הדעת הסטטיסטית - בית המשפט המחוזי הצביע על כך שלפי חוות דעת המומחה של פרופסור עוזי מוטרו מבחינה סטטיסטית הסיכוי להתאמה של גברים באוכלוסיה הישראלית-יהודית לדנ"א שנמצא הוא 1 ל-6.89 טריליון.

7. תיאור התוקף על-ידי המתלוננת - המתלוננת תיארה את התוקף כגבר בעל עור בהיר, שפם ושיער שחור "קוצני". בית המשפט המחוזי קבע כי תיאור זה תואם לכאורה את מראהו החיצוני של העורר כפי שצולם לאחר שנתפס. בית המשפט המחוזי הצביע עוד על כך שהמתלוננת ציינה בחקירתה גם שהתוקף לבש מעיל בצבע "כמו אדום" שבסופו שני פסים כחולים ומכנס בצבע כחול כהה ונעל נעליים שחורות. בית המשפט המחוזי קבע כי, בעיקרם של דברים, תיאור זה עולה בקנה אחד עם פרטי הלבוש שנתפסו על העורר בבוקר האירוע (למעט הנעליים שנעל - שהיו בצבע לבן).

8. מסדר התמונות - המתלוננת זיהתה את העורר במסדר התמונות בזיהוי מיידי.

9. צילומי מצלמת האבטחה - בית המשפט המחוזי הצביע על כך שאדם שלבש פרטי לבוש הדומים לאלה שלבש העורר בעת שנתפס נקלט במצלמת אבטחה של בנק כשהוא צועד בעקבותיה של המתלוננת בבוקר האירוע. בית המשפט המחוזי נדרש לכך שאותו אדם תועד כשהוא רץ כעבור שמונה דקות לכיוון ההפוך - ומספר דקות לאחר מכן שב ונקלט כשהוא צועד לכיוון זירת האירוע. בית המשפט המחוזי סבר כי חזרה של אדם לזירת אירוע שבה שוהים שוטרים אינה שוללת את האפשרות שהוא היה מעורב באותו אירוע.

10. חקירת העורר במשטרה ושקריו - בית המשפט המחוזי בחן את חקירותיו של העורר במשטרה, שבהן הוא מסר תחילה כי אינו מתגורר ברעננה אלא בנתניה. מאוחר יותר, כשהתברר שדירתו נמצאת ברעננה, בסמוך לדירתה של המתלוננת, העורר הסביר את גרסתו הראשונית בכך שפחד מעימות שעלול להיווצר בינו לבין בעל הדירה. בית המשפט המחוזי עמד על כך שגם גרסה זו אינה מתיישבת עם טענתו של בא-כוחו של העורר, לפיה הוא הכחיש את מגוריו ברעננה כיוון שחשש שמא המשטרה תתפוס סמים שנמצאו בדירתו. בית המשפט המחוזי אף עמד על כך שממזכריהם של השוטרים שהוזעקו למקום בבוקר האירוע עולה שהם רדפו אחר אדם שעונה לתיאור שמסרה המתלוננת בקרבת מקום, עד אשר הוא קפץ ממעקה לחצר, בגובה חמישה מטרים. מאוחר יותר תפסו השוטרים את העורר במקום סמוך - כשהוא צולע ומחזיק מעיל מקופל. בית המשפט המחוזי הדגיש כי העורר לא סיפק הסבר מדוע ברח מן השוטרים.

11. בית המשפט המחוזי נדרש גם לעובדה שלא נמצאו טביעות וטביעות נעליים של העורר בחדר המדרגות שבו התרחש האירוע, כמו גם על כך שעל בגדיו של העורר לא נמצאו סימני נשיכה - על אף שהמתלוננת טענה בחקירתה כי כלבה תקף את העורר. עם זאת, בית המשפט המחוזי קבע כי אין בעובדות אלה כדי לכרסם באופן משמעותי בעוצמתן של הראיות שנזכרו לעיל.

12. ביום 22.7.2014 הוגש תסקיר של שירות המבחן לבית המשפט המחוזי. ביום 30.7.2014 הורה בית המשפט המחוזי (השופט ק' רג'יניאנו) על הארכת מעצרו של העורר עד תום ההליכים נגדו. בהחלטתו נדרש בית המשפט המחוזי לתסקיר המעצר והצביע על כך ששירות המבחן התרשם כי קיים סיכון להישנותה של התנהגות מינית פוגענית מצד העורר, בשים לב לדפוס ההתמכרות לסמים שזוהו אצלו וכן לצריכה מוגברת של תכנים פורנוגרפיים. בית המשפט המחוזי הוסיף כי חרף התרשמותו של שירות המבחן בדבר המסוכנות שנשקפת מהעורר, הוא בחן את המפקחים שהוצעו בעניינו, והתרשם לשלילה אף מהם, בשים לב לכך שהם ביטאו תפיסות הנותנות לגיטימציה לדפוס ההתנהגות הבעייתיים של העורר. בית המשפט המחוזי אימץ אפוא את המלצתו של שירות המבחן וקבע כי אין לשחרר את העורר לחלופת מעצר ביתית כבקשתו.

הערר

13. הערר שבפני נסב הן על שאלת קיומן ועוצמתן של ראיות לכאורה ביחס לעבירות המיוחסות לעורר, והן על סוגיית השחרור לחלופת מעצר.

14. שרידי הדנ"א וחוות הדעת הסטטיסטית - לשיטתו של העורר, חישוב של הממצאים שעליהם התבססה חוות הדעת מוביל לתוצאה כי קיימים 23,328 אנשים בעלי דנ"א המתאים לזה שנמצא על גופה של המתלוננת, בשונה ממה שנקבע בחוות הדעת. העורר טוען כי בית המשפט המחוזי התעלם מנתון זה כשקבע כי בדיקת ה-דנ"א מהווה במקרה זה ראיה לכאורה בעלת עוצמה גבוהה ביותר.

15. תיאור התוקף על-ידי המתלוננת - העורר טוען עוד כי התיאור שמסרה המתלוננת באשר לפרטי הלבוש של התוקף בעת האירוע אינם תואמים את הבגדים שהוא לבש בעת שנתפס. כך למשל, הוא מצביע על כך שהמתלוננת מסרה שהתוקף נעל נעליים שחורות, בעוד שהעורר נעל נעליים לבנות. עוד הוא טוען כי צבעי המעיל שהמתלוננת תיארה אינם זהים לצבעי המעיל שלבש העורר.

16. מסדר התמונות - העורר מוסיף וטוען כי נפל פגם במסדר התמונות שנערך למתלוננת. במסגרת כך, העורר מצביע על כך שבמעמד המסדר התנגד בא-כוחו לשילובן של מספר תמונות בין התמונות שהוצגו למתלוננת, בטענה שהניצבים המוצגים בתמונות אלה אינם דומים לתיאורו של התוקף כפי שנמסר על-ידי המתלוננת. ואולם, לטענתו של העורר, עורך המסדר סירב לקבל את התנגדותו של בא-כוחו בנוגע לתמונות אלה ואף לא נימק את החלטתו זו בכתב, בניגוד לנהלים החלים בעניין זה (בהפניה לנהלי עריכת מסדרי זיהוי מס' 03.300.005 (מעודכן לפברואר 2014) (להלן: נוהל מסדרי זיהוי)). העורר סבור שהפגם שנפל לטענתו בתקינות המסדר שומט את הבסיס לקיומן של ראיות לכאורה (בהפניה לבש"פ 5814/03 אושבקשווילי נ' מדינת ישראל (17.7.2003) (להלן: עניין אושבקשווילי)).

17. צילומי מצלמת האבטחה - העורר שב ומצביע על כך שהאדם שנצפה הולך בעקבות המתלוננת במצלמת האבטחה, תועד מאוחר יותר כשהוא צועד לכיוונה של זירת האירוע, שבה נכחו שוטרים. לשיטתו של העורר, אילו האדם שנקלט במצלמת האבטחה היה אכן התוקף לא היה כל היגיון בכך שישוּב מיוזמתו למקום שבו זמן קצר קודם ביצע את המעשים המיוחסים לו.

18. חקירת העורר במשטרה ושקריו - העורר סבור כי אין להכניס בעת שקלול הראיות את העובדה ששיקר תחילה באשר למקום מגוריו. העורר שב וטוען כי הכחיש תחילה שהוא גר ברעננה כיוון שחשש כי ימצאו סמים בדירתו, בשים לב לכך שבאותה עת היה תלוי ועומד נגדו מאסר מותנה על עבירות סמים.

19. ההחלטה בנושא אי-השחרור לחלופת מעצר - העורר טוען כי בית המשפט המחוזי שגה כשלא נתן משקל לפגמים שנפלו לשיטתו בתסקיר המעצר שהוכן בעניינו. במסגרת כך, העורר מצביע על כך שבתסקיר ישנה טעות באשר לזיהויים של המפקחים שנבחנו על-ידי שירות המבחן. לטענתו של העורר, האדם המוזכר בתסקיר כלל אינו "בעלה" של דודתו כפי שהוא מכונה בו, אלא חבר של המשפחה. עוד נטען כי העורר הציע כי חלופת מעצר ביתית תבצע בביתו של חבר המשפחה בקרית ביאליק, אולם בתסקיר צוין כי המפקחים שהוצעו מתגוררים בחיפה. לבסוף, העורר טוען כי התסקיר נכתב בסגנון כוללני ומגמתי, באופן שמעיד על כך ששירות המבחן גיבש את עמדתו עוד בטרם בחן את המפקחים לגופם. כך למשל, נטען כי התסקיר צובע באור שלילי את כל בני משפחתו של העורר, מבלי להתייחס לגורמים ספציפיים מבין המפקחים שנבחנו.

תשובת המדינה

20. בדיון שנערך בפני סמכה באת-כוח המדינה את ידיה הן על הקביעה שקיימות ראיות לכאורה שיש בהן פוטנציאל להביא להרשעתו של העורר במעשים המיוחסים לו והן על אי-שחרורו של העורר לחלופת מעצר.

21. שרידי הדנ"א וחוות הדעת הסטטיסטית - באשר לטענותיו של העורר בנוגע לחוות הדעת הסטטיסטית, באת-כוח

המדינה ציינה כי היא חולקת על החישוב שמציע בא-כוח העורר, אך הוסיפה כי מכל מקום, מדובר בעניין שבמומחיות ועל כן אם ברצונו של העורר לתקוף את האמור בחוות הדעת מטעם המדינה עליו להגיש חוות דעת נגדית.

22. תיאור התוקף על-ידי המתלוננת וסרט האבטחה - באת-כוח המדינה הצביעה על כך שהתיאור של המתלוננת את התוקף עולה בקנה אחד עם תיאורו של העורר, ואף תואם בעיקרו את פרטי הלבוש של האדם שתועד במצלמת האבטחה של הבנק.

23. מסדר התמונות - באת כוחה של המדינה טענה כי אף אין ממש בטענות בדבר פגמים בעריכת מסדר התמונות, בהצביעה על כך שלעורך המסדר נתון שיקול דעת אם להיעתר לבקשה להחלפת תמונה מבין התמונות המשתתפות במסדר. לגופם של דברים, באת-כוחה של המדינה טענה שהניצבים שתמונותיהם השתתפו במסדר דומים במידה רבה לעורר, ועל כן לא נגרם לו כל עוול משלא הוחלפו התמונות לבקשתו. באת-כוח המדינה אף הגישה את התצלומים שהשתתפו במסדר כדי שאוכל להתרשם מהם.

24. חקירת העורר במשטרה ושקרו - באת-כוח המדינה טענה כי הראיות נגד העורר מקבלות משנה חיזוק נוכח התנהגותו לאחר האירוע - ניסיונו לכאורה לברוח מהשוטרים שביקשו לעצור אותו וכן העובדה כי שיקר כשנשאל באשר למקום מגוריו.

25. ההחלטה בנושא אי-השחרור לחלופת מעצר - המדינה טענה כי יש לדחות גם את טענותיו של העורר בכל הנוגע לתסקיר המעצר שהוכן בעניינו. באת-כוח המדינה הסכימה כי אמנם נפלו אי-דיוקים בתסקיר הנוגעים לזהותם של המפקחים שנבחנו על-ידי שירות המבחן, אולם היא טענה כי אין באי-דיוקים אלה כדי להשפיע על התוצאה הראויה במקרה זה. באת-כוח המדינה הצביעה בהקשר זה על חומרם של המעשים המיוחסים לעורר ועל המסוכנות הנשקפת מהם. היא הוסיפה כי בתסקיר המעצר קיימת המלצה עקרונית לפיה אין לשחרר את העורר לחלופת מעצר ביתית, עוד בטרם ניתנה התייחסות למפקחים עצמם. על כן, לשיטתה, אין מקום לייחס משמעות מיוחדת לאי-הדיוקים שנפלו בתסקיר. לשאלתי האם המדינה שקלה להסכים לקיומו של תסקיר משלים, השיבה באת-כוח המדינה בשלילה. היא נימקה זאת במסוכנות שנשקפת מן העורר ובכך שגם אם מתעלמים מהחלק בתסקיר שעוסק בבחינת המפקחים, ניתן להתרשם כי המלצתו של שירות המבחן היא שלא לשחרר את העורר לחלופת מעצר ביתית.

דיון והכרעה

26. לאחר שעיינתי בטענות הצדדים ובחומר הראיות שהוגש לפני, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הערר להידחות.

ראיות לכאורה

27. כידוע, בדונו בשאלה האם קיימות ראיות לכאורה במסגרת בקשה לעצור נאשם עד תום ההליכים נגדו, על בית המשפט לבחון אם קיים סיכוי סביר שעיבודן של הראיות הגולמיות שהוצגו בפניו יוביל בסיום המשפט להוכחת אשמתו של

הנאשם (בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133 (1996)). בשלב זה אין מקום לדון במשקלה הקונקרטי של כל ראיה וראיה נוכח אי דיוקים או סתירות הקיימים בהן, אך יש לתת משקל לסתירות מהותיות הגלויות בתשתית הראייתית הכוללת, אם נתגלו כאלה על פני הדברים (ראו למשל: בש"פ 8311/13 אברמוב נ' מדינת ישראל, פסקה 20 (19.12.2013)).

28. יישומן של אמות מידה אלה על המקרה שלפני מוביל למסקנה כי התגבשה תשתית ראייתית לכאורית להוכחת אשמתו של העורר. בשלב זה, דומה שבידי במדינה מספר ראיות בעלות עוצמה גבוהה לכאורה נגד העורר. אדון בהן כסדרן.

29. שרידי הדנ"א וחוות הדעת הסטטיסטית - בעניין זה אני סבורה, כפי שטענה באת-כוח המדינה, כי לצורך השלב הנוכחי של מעצר עד תום ההליכים המדובר בראיה שהיא לכאורה בעלת עוצמה גבוהה, ובמיוחד בשים לב לכך שלא הוגשה חוות דעת מטעם העורר (אף אם מטעמים מובנים - העורר הצביע בדיון על כך שקיבל את הממצאים הרלוונטיים בסמוך לדיון). גם במקרה זה - טענותיו של העורר שמורות לו להליך העיקרי כמו גם להליך של עיון חוזר - בשלב שבו יהיה בידי להציג חוות דעת נגדית, ככל שיבחר לעשות כן.

30. תיאור התוקף על-ידי המתלוננת - התיאור החיצוני הכללי של המתלוננת עולה בקנה אחד עם דמותו של העורר - אכן, מתמונתו של העורר ביום האירוע עולה שמדובר בגבר צעיר, רזה ובעל עור בהיר. גם תיאור השיער ("שחור קוצני") ושיער הפנים ("בעל שפם") מתיישבים עם תמונתו של העורר מיום האירוע. לעניין הבגדים שתוארו על-ידי המתלוננת, הפריט המשמעותי ביותר בתיאור הוא המעיל שלבש העורר. בדיווח שהועבר למשטרה נמסר כי מי שתקף את המתלוננת לבש מעיל עור בצבע "סוג של ורוד". בהמשך לכך, בחקירתה של המתלוננת בפני חוקרת הילדים, היא סיפרה כי הצבע של המעיל היה "כמו אדום" עם פסים כחולים בקצהו. לטענת העורר, צבע המעיל שלבש הוא חום (כפי שצוין גם במזכר שערך רס"מ דודי לוי). העורר סבור כי בפערים אלה שנתגלו בתיאורו של המעיל יש כדי להחליש את עוצמתה של ראיה זו. ואולם, עיון בתמונות של בגדי העורר מיום האירוע מעלה שלא כך הוא. אכן, קשה להגדיר במדויק את צבעו של המעיל, אולם אין ספק שמדובר במעיל עור בגוון כלשהו של אדום-בורדו (עם שרוולים בצבע שחור). בנסיבות אלה, אני סבורה שהתיאור שמסרה המתלוננת, קטינה שעברה אירוע טראומטי, יכול בהחלט לעלות בקנה אחד עם צבעו המקורי של המעיל. לכך ניתן להוסיף, כי אין לשלול את האפשרות שאנשים שונים (ואף אותו אדם באירועים שונים) יתארו את המעיל בדרכים שונות ויבחרו לשם כך תיאורים שונים הנוגעים לגוון המדויק שלו. העורר אף לבש מכנס כחול, כפי שתיארה המתלוננת. בנסיבות אלה, שבהן המתלוננת תיארה נכונה את פריט הלבוש הדומיננטי והייחודי יחסית שלבש העורר, ואף ציינה נכונה שלבש מכנס כחול, אינני סבורה שטעותה בכל הנוגע לצבע נעליו פוגם באופן ממשי בעוצמתה של ראיה זו.

31. מסדר התמונות - גם באשר למסדר שנערך למתלוננת לא מצאתי מקום לקבל את עמדתו. אקדים ואציין כי המסדר בעניין אושבקשוילי, שממנו ניסה להיבנות העורר, נערך שלא בנוכחות סניגור ומבלי שהתבצע כל רישום או תיעוד של המסדר, בשונה מהמקרה שלפנינו. עוד יצוין, כי נוהל מסדרי זיהוי אכן מחייב לרשום את ההתנגדות בפרוטוקול ואת הנימוקים לדחייתה, אולם בענייננו לא הובהר באיזו מידה, אם בכלל, נוהל זה הופר. זאת, בשים לב לאמור בפרוטוקול מסדר התמונות מיום 20.4.2014, אשר עליו מסתמך גם בא-כוח העורר, כדלקמן: "הסניגור בדק את התמונות, מעלה סייג לגבי התסרוקת והזקן, מבקש למקם את תמונת החשוד מחדש. הוחלפה תמונה לבקשת הסניגור". בא-כוחו הנוכחי של העורר לא היה הסניגור שייצג אותו במועד עריכתו של מסדר התמונות, ולכן לא היה בטיעון שלו בנקודה זו כדי לגרוע מן האמור בפרוטוקול. מכל מקום, שאלת הקבילות והמשקל שיש לייחס למסדר התמונות תוכרע

בהליך העיקרי, תוך הידרשות לכלל טענותיו של העורר בעניין זה. בעת הזו, אינני סבורה שיש ספק ממשי באשר לקבילותה או למשקלה של הראיה אשר שיש בו כדי לאיין את הפוטנציאל הראייתי שלה. גם לגופם של דברים, לאחר שעיינתי בחומר הראיות, התרשמתי שתמונות הניצבים במסדר אינן שונות בתכלית מתמונתו של העורר כפי שנטען. לבסוף, לא למותר להצביע על כך שהמתלוננת זיהתה לכאורה את העורר בין התמונות במסדר במהירות ובהחלטיות (כפי שעולה ממזכר שנערך לאחר המסדר על-ידי החוקר רן שמש: "הילדה מיד לאחר שראתה את התמונות ללא שנשאלה שאלות כלל אמרה שהיא מזהה את החשוד בין התמונות ונעמדה על רגליה והצביעה על התמונה הרלוונטית תמונה מס' 8").

32. צילומי מצלמת האבטחה - אינני סבורה שבעת הזו יש מקום להרחבת הדיון שנסב על ראייה זו, נוכח קיומן של ראיות לכאורה שעל פני הדברים נראות כבעלות עצמה גבוהה יותר. אסתפק בכך שאוסף כי השאלה האם קיים הגיון בכך שהעורר חזר לכאורה לזירת הפשע זמן קצר לאחר האירועים צריכה להיבחן בשים לב למארג הראייתי כולו, כפי שיתברר בפני הערכאה הדיונית.

33. חקירת העורר במשטרה ושקריו - שקריו של העורר לכאורה אינם פועלים לטובתו. הוא הדין בכך שנתפס בעודו צולע, לאחר שאדם דומה לו נצפה בורח מהשוטרים וקופץ מגובה רב. כמובן, גם במקרה זה, קביעת המהימנות של גרסתו של העורר - לפיה הכחיש כי הוא מתגורר ברעננה מאחר שחשש כי ימצאו בדירתו סמים - מקומה אף הוא במסגרת ההליך העיקרי.

34. לסיכום, על בסיס הראיות שנסקרו בהרחבה לעיל אני סבורה שקיימת תשתית לכאורית בעלת עוצמה גבוהה למדי להוכחת אשמתו של העורר.

חלופת מעצר

35. משקבעתי כי קיימות ראיות לכאורה בעניינו של העורר, נותר לבחון עוד את טענותיו של העורר בעניין חלופת המעצר בעניינו.

36. המלצתו של שירות המבחן התבססה בעיקרה על התרשמות מהעורר עצמו וממידת המסוכנות שמשקפת ממנו, היינו בחלק של התסקיר שהטענות בדבר טעויות כלל לא נגעו אליו. במסגרת כך נקבע כי: "להערכתנו, מדובר ברמת סיכון משמעותית במצבו להישנות התנהגות מינית פוגענית אשר לא מאפשרת לבוא בהמלצה על שחרורו מבית המעצר לחלופה ביתית". גם בית המשפט המחוזי ביסס את החלטתו על המסוכנות שמשקפת מן העורר. ואכן, המעשים המיוחסים לעורר - ביצוע אינוס בקטינה באמצע רחוב ראשי בעיר גדולה - מעידים על מסוכנות ברמה הגבוהה ביותר. בנסיבות אלה, ונוכח מסקנתו של שירות המבחן כי קיים סיכון להישנותה של התנהגות מינית פוגענית מצד העורר, אני סבורה שאין מקום לשחררו בעת הזו לחלופת מעצר (ראו עוד: בש"פ 5524/11 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 8 (2.8.2011); בש"פ 1136/10 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (24.2.2010)).

37. בשולי הדברים יודגש כי ככלל, אין מקום להשלים עם טעויות בתסקיר המעצר, ויש להקפיד כאשר קיים חשש שאלה השפיעו על המלצתו של שירות המבחן (ראו והשוו: בש"פ 8672/11 עדן נ' מדינת ישראל, פסקה 2

(11.12.2011); בש"פ 9106/09 מדינת ישראל נ' פלוני (15.11.2009)). אולם, כל מקרה צריך להיבחן לגופו, ולא תמיד אלה יהיו פני הדברים. אכן, דומה שנפלו אי-דיוקים בתסקיר שהוגש לבית המשפט המחוזי. ואולם, נראה שלטעויות אלה לא הייתה השפעה מכרעת על המלצתו של שירות המבחן, כמו גם על הכרעתו של בית המשפט המחוזי. כך למשל, לא ניתן כל משקל למקום מגוריו של חבר המשפחה שהוצע כמפקח, ולכן אין ליחס משקל של ממש לטעות שנפלה בהקשר זה (ראו והשוו: בש"פ 5456/08 נחמני נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (10.7.2008)).

38. סוף דבר: הערר נדחה.

ניתנה היום, ו' באלול התשע"ד (1.9.2014).

שׁוֹפֵט